

Notat om kommunal støtte til vandrerhjem

1. Kommuners muligheder for at drive eller yde støtte til vandrerhjem

Spørgsmålet om, hvorvidt en kommune lovligt kan drive eller yde støtte til et vandrerhjem, er ikke reguleret i den skrevne lovgivning. Spørgsmålet skal derfor afgøres efter almindelige kommunalretlige grundsætninger om kommuners opgavevaretagelse – de såkaldte kommunalfuldmagtsregler.

Det er antaget i de kommunale tilsynsmyndigheders praksis og i den juridiske litteratur, at en kommune efter disse grundsætninger som udgangspunkt ikke uden lovhjemmel kan drive handel, håndværk, industri og finansiel virksomhed.

Det er endvidere antaget, at en kommune som udgangspunkt ikke uden lovhjemmel kan yde tilskud til enkeltpersoner eller til enkelte virksomheder.

Det er imidlertid antaget i de kommunale tilsynsmyndigheders praksis og i den juridiske litteratur, at en kommune lovligt kan opføre og drive et vandrerhjem. En kommune kan endvidere yde støtte til etablering og drift af et privat vandrerhjem, såfremt det sikres, at støtten alene går til vandrerhjemmet eller varetagelse af andre kommunale opgaver.

Baggrunden herfor er kommunernes almindelige interesse i at tilvejebringe og stille faciliteter til rådighed for borgernes fritidsaktiviteter. Hertil kommer, at det efter de nævnte grundsætninger tillige antages, at en kommune kan varetage opgaver, der har til formål at fremme turismen i kommunen.

Det er dog efter de nævnte grundsætninger samtidig antaget, at en kommune i almindelighed ikke uden lovhjemmel kan drive eller yde støtte til hotelvirksomhed, jf. herved det ovenfor anførte om kommuners adgang til at drive erhvervsvirksomhed uden lovhjemmel. Kommunens formål med at drive eller yde støtte til et vandrerhjem må således alene være begrundet i varetagelsen af de nævnte hensyn til fremme af borgernes fritidsaktiviteter og turismen.

Det er endvidere antaget, at en kommune alene lovligt kan drive eller yde støtte til et vandrerhjem på sådanne vilkår, der almindeligvis kendetegner vandrerhjem i modsætning til andre overnatningsfaciliteter som f.eks. hoteller, kroer og moteller. Det bemærkes, at det kendetegnende for vandrerhjem er, at det er et enkelt og billigt overnat-

ningstilbud med en forholdsvis begrænset service og standard, som samtidig tilgodeser gæsternes behov for socialt samvær, oplevelser og aktiviteter. Kendetegnende for vandrerhjem er endvidere principperne for selvhusholdning, der indebærer, at gæsten, såfremt det ønskes, selv kan tilberede sin egen mad i gæstekøkkenet, medbringe eget sengelinned og selv rydde op efter sig.

Der er en række forhold, der har betydning ved vurderingen af, om en kommune kan drive eller yde støtte til et vandrerhjem. Det er nødvendigt at foretage en vurdering af, om vandrerhjemmet i henseende til bygninger, værelser, fællesarealer, indretning og basale serviceydelser har en forholdsvis begrænset service og standard, der almindeligvis kendetegner vandrerhjem. Landsforeningen Danmarks Vandrerhjem, der anvender logoet DANHOSTEL, har foretaget en kvalificering med 1-5 stjerner af de vandrerhjem, der er medlemmer af foreningen, ud fra en vurdering af de anførte forhold. Ved vurderingen af, om en kommune kan drive eller yde støtte til et vandrerhjem, kan man således tage udgangspunkt i den klassificering, som det pågældende vandrerhjem har fået af DANHOSTEL, og som DANHOSTEL fører et vist tilsyn med. Det er dog nødvendigt at foretage en konkret vurdering af forholdene på det pågældende vandrerhjem. Såfremt vandrerhjemmet ikke er medlem af DANHOSTEL, skal bedømmelsen af vandrerhjemmets service og standard ligeledes ske ud fra en konkret vurdering af forholdene på det pågældende vandrerhjem ud fra nedennævnte kriterier.

Efter Indenrigs- og Sundhedsministeriets opfattelse vil de vandrerhjem, der alene opfylder betingelserne for at blive klassificeret med 1, 2 eller 3 stjerner, som udgangspunkt ligge inden for det traditionelle vandrerhjems-koncept med begrænset service og standard, idet disse vandrerhjem er karakteriseret ved, at alene en del af værelserne har eget bad og toilet. Af yderligere faciliteter er der fælles gæstekøkken til egen madlavning. Det indebærer, at kommuner som udgangspunkt kan drive og yde støtte til sådanne vandrerhjem.

Hvis der derimod er tale om et vandrerhjem, der opfylder betingelserne for at blive klassificeret med 4 eller 5 stjerner, vil en kommune som udgangspunkt ikke kunne drive eller yde støtte til vandrerhjemmet, idet disse vandrerhjem ofte vil have en service og standard, som er på niveau med billigere hoteller. I 4-stjernede vandrerhjem har mindst 75 % af værelserne eget bad og toilet, og i 5-stjernede vandrerhjem har alle værelserne eget bad og toilet. Det er herudover en betingelse for at blive klassificeret med 4 eller 5 stjerner, at det pågældende vandrerhjem har en række yderligere faciliteter såsom møderum med diasapparat og faciliteter til telefaks og fotokopiering samt vaskerum med vaskemaskine og tørretumbler. I 5-stjernede vandrerhjem skal der endvidere være opholdsrum indrettet til legerum/familieaktiviteter, ligesom der skal være mulighed for at købe varme og kolde drikkevarer i receptionens åbningstid.

Som nævnt er det nødvendigt at foretage en konkret vurdering af forholdene på det omhandlede vandrerhjem. Der kan således eksempelvis være tilfælde, hvor vandrerhjemmets klassificering ikke stemmer overens med vandrerhjemmets service og stan-

dard, hvis en væsentlig del af et 1, 2 eller 3 stjernet vandrerhjemms værelser har eget bad og toilet, og/eller vandrerhjemmet på andre væsentlige områder har en service og standard svarende til 4 og 5 stjernede vandrerhjem. Kommunen vil i sådanne tilfælde ikke lovligt kunne drive eller yde støtte til det pågældende vandrerhjem. Der kan på den anden side være tale om, at 4 og 5 stjernede vandrerhjem i særlige tilfælde lovligt kan drives af kommunen eller modtage kommunal støtte, hvis vandrerhjemmets service og standard på væsentlige områder er ringere end den normale.

2. Kommuners muligheder for at drive eller yde støtte til supplerende faciliteter i tilknytning til et kommunalt drevet eller støttet vandrerhjem

Nogle vandrerhjem har supplerende faciliteter i tilknytning til vandrerhjemmet i form af udstillings-, conference-, møde- og forsamlingslokaler. Ved vurderingen af, om en kommune lovligt kan drive eller yde ikke-øremærket støtte til sådanne vandrerhjem, er det nødvendigt ikke bare at vurdere, om kommunen som nævnt under pkt. 1 kan drive eller yde støtte til vandrerhjemmet, men tillige om kommunen lovligt kan drive eller yde støtte til de pågældende supplerende faciliteter.

Hvis kommunen lovligt vil kunne drive eller yde støtte til både vandrerhjemmet og de supplerende faciliteter, må det antages, at kommunen tillige kan drive eller yde støtte til en ejendom, hvor begge aktiviteter udføres. Det kan således ikke kræves, at faciliteterne skal opføres hver for sig.

En kommune kan ikke yde anlægsstøtte til et vandrerhjem, der både varetager kommunale og ikke-kommunale opgaver, idet det ved anlægsstøtte ikke er muligt for kommunen at øremærke støtten og således sikre, at det kommunale tilskud alene kommer de kommunale opgaver til gode. Hvis kommunen således ikke lovligt kan støtte de pågældende supplerende faciliteter, indebærer det, at kommunen ikke vil kunne etablere vandrerhjemmet med de pågældende aktiviteter.

Hvis en kommune ønsker at yde driftsstøtte til et vandrerhjem, der tillige varetager aktiviteter, som kommunen ikke kan støtte, er det en betingelse for lovligheden af støtten, at kommunen sikrer sig, at denne alene går til de aktiviteter, som kommunen kan støtte. Kommunen vil derfor ikke kunne yde ikke-øremærket støtte til driften af et vandrerhjem, der både varetager kommunale og ikke-kommunale opgaver. Kommunen vil derimod kunne yde øremærket støtte til selve driften af et sådant vandrerhjem, såfremt det sikres, at den kommunale støtte ikke tilgår de aktiviteter, som kommunen ikke kan støtte. Kommunen vil i den forbindelse være forpligtet til at føre et vist tilsyn med vandrerhjemmets anvendelse af den kommunale støtte således, at det sikres, at støtten ikke går til de ikke-kommunale aktiviteter. Dette kan f.eks. sikres ved, at aktiviteter adskilles organisatorisk og regnskabsmæssigt.

Ved vurderingen af, om en kommune lovligt vil kunne yde støtte til et vandrerhjem, der tillige har de pågældende supplerende faciliteter, er det således nødvendigt at vurdere, hvilke former for aktiviteter der er tale om, herunder om der er tale om erhvervsmæssige aktiviteter.

a) Kommuners mulighed for at drive eller yde støtte til faciliteter til brug for erhvervsmæssige udstillings- og konferencefaciliteter med hjemmel i lov om kommuners og amtskommuners deltagelse i erhvervsudviklingsaktiviteter

Det følger af § 2, stk. 1, i lov om kommuners og amtskommuners deltagelse i erhvervsudviklingsaktiviteter (lovbekendtgørelse nr. 126 af 6. marts 1996 som senest ændret ved lov nr. 355 af 2. juni 1999), at kommuner kan iværksætte kollektive erhvervsudviklingsaktiviteter i form af blandt andet erhvervsudviklingsprojekter, som stilles til rådighed for alle erhvervsvirksomheder eller grupper af virksomheder i kommunen. Efter lovens § 2, stk. 2, kan en kommune lovligt yde tilskud til erhvervsudviklingsaktiviteter omfattet af lovens § 2, stk. 1.

Det fremgår af forarbejderne til bestemmelsen, at der ved et erhvervsudviklingsprojekt må lægges vægt på projektets generelle betydning og det almene gode for lokalsamfundet, der opnås ved projektets realisering i form af forøget økonomisk aktivitet. Det fremgår videre, at erhvervsudviklingsaktiviteter kan bestå i faciliteter til styrkelse af den erhvervsmæssige infrastruktur som f.eks. særlige attraktioner af turistmæssig og kulturel karakter samt udstillings- og konferencefaciliteter, dog ikke med ordinær hoteldrift og lign. Det er blandt andet en betingelse, at erhvervsudviklingsprojekterne har karakter af kollektive foranstaltninger, dvs. at de retter sig mod alle eller en gruppe af virksomheder, ligesom projekterne skal indeholde elementer af erhvervsmæssig infrastruktur af materiel eller immateriel karakter.

Det er en endvidere en betingelse efter lovens § 2, stk. 4, at der ikke gennem de omhandlede erhvervsudviklingsaktiviteter ydes direkte finansiel støtte til enkelte erhvervsvirksomheder. Det indebærer, at udlejning af udstillings- og konferencefaciliteter skal ske til markedspris.

En kommune vil således med hjemmel i lov om kommuners og amtskommuners deltagelse i erhvervsudviklingsaktiviteter kunne etablere og drive udstillings- og konferencefaciliteter, såfremt disse faciliteter har karakter af kollektive erhvervsudviklingsaktiviteter til styrkelse af den erhvervsmæssige infrastruktur i kommunen. Det er endvidere en betingelse, at faciliteterne udlejes til markedspris.

Sådanne udstillings- og konferencefaciliteter vil en kommune efter ministeriets opfattelse endvidere kunne drive og yde støtte til i tilknytning til det kommunalt drevne eller støttede vandrerhjem.

b) Kommuners mulighed for at drive eller yde støtte til faciliteter til brug for møde- og forsamlingslokaler med hjemmel i lov om folkeoplysning

En kommune kan med hjemmel i lov om folkeoplysning (lovbekendtgørelse nr. 924 af 5. oktober 2000, som ændret ved lov nr. 149 af 25. marts 2002) blandt andet yde tilskud til undervisning, studiekredse, foredragsvirksomhed og debatskabende aktiviteter for børn og voksne, ligesom en kommune skal anvise ledige offentlige lokaler til brug for folkeoplysende virksomhed.

c) Kommuners mulighed for at drive eller yde støtte til faciliteter til brug for møde- og forsamlingslokaler med hjemmel i kommunalfuldmagtsreglerne

Det er endvidere antaget i tilsynsmyndighedernes praksis, at kommuner herudover med hjemmel i kommunalfuldmagtsreglerne kan stille kommunale lokaler vederlagsfrit til rådighed med det formål at imødekomme borgernes behov for fællesfaciliteter til mødevirksomhed samt til andre kulturelle, idrætslige og lignende formål. Kommuner kan endvidere yde tilskud til etablering og drift af private lokaler til sådanne fælles formål, eksempelvis forsamlings- og medborgerhuse.

Det er endvidere antaget, at sådanne møde- og forsamlingslokaler med hjemmel i kommunalfuldmagtsreglerne tillige kan stilles til rådighed for borgernes mere private arrangementer, dvs. hensigten skal være, at lokalerne hovedsageligt skal benyttes med henblik på at imødekomme borgernes behov for fællesfaciliteter til mødevirksomhed samt til andre kulturelle, idrætslige og lignende formål. En kommune må dog ikke efter kommunalfuldmagtsreglerne yde støtte hertil, jf. herved det under pkt. 1 nævnte udgangspunkt om, at kommuner ikke uden lovhjemmel må yde tilskud til enkeltpersoner. Det er derfor en betingelse, at kommunen som minimum opkræver de omkostninger, der er forbundet med anvendelsen.

En kommune vil således lovligt kunne stille kommunale lokaler til rådighed for borgerne med henblik på varetægelse af de ovenfor nævnte formål. Kommunen må endvidere antages lovligt at kunne yde støtte til etablering af sådanne lokaler i tilknytning til det kommunalt drevne eller støttede vandrerhjem, såfremt hensigten er, at lokalerne hovedsageligt skal benyttes med henblik på at imødekomme borgernes behov for fællesfaciliteter til mødevirksomhed samt til andre kulturelle, idrætslige og lignende formål.

Det vil derimod eksempelvis ikke efter kommunalfuldmagtsreglerne være lovligt for en kommune at yde støtte til etablering af lokaler i tilknytning til vandrerhjem, såfremt formålet med etablering af lokalerne er at anvende disse til virksomheders erhvervsmæs-

sige møder og kurser o.l., med mindre der er tale om konferencefaciliteter til styrkelse af den erhvervsmæssige infrastruktur i kommunen, jf. pkt. 2 a.

3. Kommuners muligheder for at etablere restaurationsvirksomhed i tilknytning til kommunale eller kommunalt støttede lokaler

3.1 Restaurationsvirksomhed i tilknytning til det kommunalt drevne eller kommunalt støttede vandrerhjem

Som nævnt under pkt. 1 må det antages, at en kommune med hjemmel i kommunalfuldmagtsreglerne alene kan drive og yde støtte til et vandrerhjem på sådanne vilkår, herunder en forholdsvis begrænset service og standard, der almindeligvis kendetegner vandrerhjem i modsætning til andre overnatningsfaciliteter, som f.eks. hoteller, kroer og moteller. Efter ministeriets opfattelse indebærer det, at det vil være naturligt, at der på et vandrerhjem, der lovligt kan drives kommunalt eller opnå kommunal støtte, er køkkenfaciliteter til gæsternes eget brug, ligesom det vil ligge inden for rammerne af almindelig vandrerhjemsdrift, såfremt gæsterne i et begrænset omfang har mulighed for at få tilbudt bespisning. Det følger af den under pkt. 1 nævnte klassificering, som foretages af DANHOSTEL, at det er en betingelse for at blive klassificeret med 3 stjerner, at vandrerhjemmet serverer morgenmad, frokostmadpakker og fuld bespisning ved forudbestilling. Efter ministeriets opfattelse vil det i almindelighed være lovligt at yde tilskud til et vandrerhjem, der alene tilbyder en sådan form for bespisning.

Egentlig restaurationsvirksomhed vil imidlertid ikke efter ministeriets opfattelse ligge inden for rammerne af et vandrerhjem, der lovligt kan drives kommunalt eller opnå kommunal støtte. Det vil således ikke efter kommunalfuldmagtsreglerne være lovligt for en kommune at drive eller yde ikke-øremærket støtte til et vandrerhjem, der tillige driver restaurationsvirksomhed.

Restaurationsvirksomhed kan endvidere ikke betragtes som accessorisk virksomhed i tilknytning til et vandrerhjem, idet restaurationsvirksomhed efter ministeriets opfattelse ikke knytter sig naturligt og tæt til varetagelsen af den kommunale opgave at drive et vandrerhjem.

3.2 Restaurationsvirksomhed i tilknytning til udstillings- og konferencefaciliteter

Det er antaget i de kommunale tilsynsmyndigheders praksis, at kommuner har adgang til at drive restaurationsvirksomhed som accessorisk virksomhed i tilknytning til aktiviteter, som kommunen udøver i medfør af lov om kommuners og amtskommuners deltagelse i erhvervsudviklingsaktiviteter, jf. pkt. 2 a. Det er dog en betingelse, at restauran-

ten udelukkende etableres og drives af hensyn til brugerne af udstillings- og konferencefaciliteterne. Det er endvidere en betingelse for udøvelse af restaurationsvirksomheden, at den i sit omfang er underordnet i forhold til den kommunale hovedvirksomhed, som i dette tilfælde består i at drive udstillings- og conferencefaciliteterne. Det indgår endvidere i vurderingen, om opgaven i forvejen varetages på rimelig måde af private erhvervsdrivende. Endelig er det en betingelse, at restaurationsvirksomheden søges bortforpagtet på markedsmæssige vilkår. Såfremt det efter en konkret vurdering må lægges til grund, at det ikke er muligt for kommunen at bortforpagte driften af restaurationsvirksomheden, er det antaget, at kommunen selv kan drive den pågældende virksomhed indtil videre. Får kommunen på et senere tidspunkt grund til at antage, at der er mulighed for at bortforpagte driften, skal kommunen på ny forsøge dette.

3.3 Serveringsvirksomhed i tilknytning til de kommunalt drevne eller støttede møde- og forsamlingslokaler

Som nævnt under pkt. 2 c kan kommuner med hjemmel i kommunalfuldmagtsreglerne stille kommunale lokaler vederlagsfrit til rådighed med det formål at imødekomme borgernes behov for fællesfaciliteter til mødevirksomhed samt til andre kulturelle, idrætslige og lignende formål. Kommuner kan endvidere yde tilskud til etablering og drift af private lokaler til sådanne fælles formål.

Det er som nævnt under pkt. 2 c endvidere antaget, at kommuner under nærmere angivne betingelser kan stille sådanne møde- og forsamlingslokaler til rådighed for borgernes mere private sammenkomster.

Det er i den forbindelse tillige antaget, at der som accessorisk virksomhed i tilknytning til forsamlingshuset kan ske servering og bispisning. Dette kan både ske i forbindelse med kulturelle aktiviteter og ved private arrangementer. Da det som tidligere nævnt ikke er en kommunal opgave at drive serveringsvirksomhed eller at yde støtte hertil, er det som anført under pkt. 3.2 blandt andet en betingelse, at denne del af virksomheden i sit omfang er underordnet i forhold til den kommunale hovedvirksomhed, og at restaurationsvirksomheden søges bortforpagtet på markedsmæssige vilkår.

4. Udlejning af overskydende kommunale lokaler til brug for eksempelvis kursus- og conferencefaciliteter med hjemmel i kommunalfuldmagtsreglerne

Som nævnt må en kommune ikke uden lovhjemmel drive erhvervsvirksomhed, hvorfor det som udgangspunkt ikke er en kommunal opgave at udleje lokaler. Dette udgangspunkt fraviges, såfremt der er tale om anvendelse af de kommunale lokaler til varetagelse af kommunale opgaver, herunder til de under pkt. 2 nævnte formål.

Herudover kan en kommune på visse betingelser - for at undgå værdispild - i et vist omfang med hjemmel i kommunalfuldmagtsreglerne lovligt udnytte overkapacitet og således varetage opgaver, der normalt ikke er kommunale. Det må antages, at en kommunes adgang til at sælge eller udleje overkapacitet også i et vist omfang kan omfatte udlejning af kommunale lokaler til formål, der normalt ikke er kommunale.

Efter de kommunale tilsynsmyndigheders praksis er det dog blandt andet en betingelse for udnyttelsen af overkapacitet, at den pågældende kommunale aktivitet ikke er dimensioneret med det formål at opnå mulighed for at varetage opgaver, der normalt ikke er kommunale, samt at overkapaciteten af hensyn til løsningen af den kommunale opgave ikke kan afskaffes. Ved afgørelsen af, om en kommune lovligt kan udleje kommunale lokaler, indgår det efter de kommunale tilsynsmyndigheders praksis endvidere som et element i afvejningen, om opgaven i forvejen varetages på rimelig måde af private erhvervsdrivende.

Det antages endvidere, at det forhold, at kommuner ikke uden lovhjemmel må yde tilskud til enkeltpersoner eller til enkelte virksomheder, indebærer, at prisen ved salg af overskudskapacitet skal fastsættes således, at den svarer til markedsprisen for den pågældende vare eller tjenesteydelse.

En kommune kan således under de ovenfor angivne betingelser udleje ledige lokaler på det kommunalt støttede vandrerhjem til markedspris. Det bemærkes, at en kommune i forbindelse med udlejning af kommunale lokaler alene kan stille vilkår, som fremmer et kommunalt formål. Kommunen kan således som udgangspunkt ikke i forbindelse med udlejningen stille krav om anvendelsen af lokalerne, f.eks. til brug for kursus- og konferencetilbud, medmindre kommunen samtidig varetager et kommunalt formål.

5. Sammenfatning

Med hjemmel i kommunalfuldmagtsreglerne kan en kommune som udgangspunkt opføre, drive eller yde støtte til vandrerhjem på sådanne vilkår, herunder en forholdsvis begrænset service og standard, der almindeligvis kendetegner vandrerhjem i modsætning til andre overnatningsfaciliteter som f.eks. hoteller, kroer og moteller. Man kan i den forbindelse tage udgangspunkt i den klassificering, som vandrerhjemmet er blevet tildelt af DANHOSTEL, hvilket indebærer, at en kommune som hovedregel kan drive og yde støtte til vandrerhjem, der alene opfylder betingelserne for at blive klassificeret med 1, 2 eller 3 stjerner. Det indebærer, at en kommune som hovedregel ikke kan drive eller yde støtte til vandrerhjem, der opfylder betingelserne for at blive klassificeret med 4 eller 5 stjerner. Det vil endvidere ikke være lovligt for en kommune at etablere restaurationsvirksomhed i tilknytning til det kommunale vandrerhjem.

En kommune kan endvidere lovligt med hjemmel i lov om kommuners og amtskommuners deltagelse i erhvervsudviklingsaktiviteter etablere udstillings- og konferencefaciliteter, såfremt disse faciliteter har karakter af kollektive erhvervsudviklingsaktiviteter til styrkelse af den erhvervsmæssige infrastruktur i kommunen og udlejes til markedspris. En kommune vil endvidere kunne etablere restaurationsvirksomhed som accessorisk virksomhed i tilknytning til sådanne faciliteter, idet det dog blandt andet er en betingelse herfor, at restaurationsvirksomheden bortforpagtes til markedspris.

En kommune kan endvidere lovligt med hjemmel i kommunalfuldmagtsreglerne stille kommunale lokaler vederlagsfrit til rådighed med det formål at imødekomme borgernes behov for fællesfaciliteter til mødevirksomhed samt til andre kulturelle, idrætslige og lignende formål. Kommuner kan endvidere lovligt yde støtte til etablering af sådanne lokaler i tilknytning til kommunens vandrerhjem, såfremt hensigten er, at lokalerne hovedsageligt skal benyttes med henblik på at imødekomme borgernes behov for fællesfaciliteter til mødevirksomhed samt til andre kulturelle, idrætslige og lignende formål. Det vil således i et vist omfang være lovligt for en kommune at stille sådanne lokaler til rådighed for borgernes mere private sammenkomster. En kommune vil tillige kunne etablere serveringsvirksomhed som accessorisk virksomhed i tilknytning til sådanne faciliteter, idet det dog blandt andet er en betingelse herfor, at serveringsvirksomheden bortforpagtes.

Endelig vil en kommune med hjemmel i kommunalfuldmagtsreglerne ud fra grundsætningerne om overkapacitet i et vist omfang og under en række nærmere angivne betingelser kunne udleje ledige lokaler på det kommunalt støttede vandrerhjem til markedspris.

Det bemærkes, at en kommune ikke kan yde anlægsstøtte til et vandrerhjem, der både varetager kommunale og ikke-kommunale opgaver, idet det ved anlægsstøtte ikke er muligt for kommunen at øremærke støtten og således sikre, at det kommunale tilskud alene kommer de kommunale opgaver til gode.

Ikke-kommunale opgaver i tilknytning til vandrerhjem omfatter f.eks. restaurationsvirksomhed og erhvervsmæssige kursusaktiviteter o.l., der ikke er omfattet af lov om kommuners og amtskommuners deltagelse i erhvervsudviklingsaktiviteter.

Hvis en kommune ønsker at yde driftsstøtte til et vandrerhjem, der tillige varetager aktiviteter, som kommunen ikke kan støtte, er det en betingelse for lovligheden af støtten, at kommunen sikrer sig, at denne alene går til de aktiviteter, som kommunen kan støtte. Kommunen er således forpligtet til at føre et vist tilsyn med vandrerhjemmets anvendelse af den kommunale støtte således, at det sikres, at støtten ikke går til de ikke-kommunale aktiviteter. Dette kan f.eks. sikres ved, at aktiviteter adskilles organisatorisk og regnskabsmæssigt.